

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 7Co/247/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4115220031
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 11. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Lenka Halmešová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2020:4115220031.3

Uznesenie

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Lenky Halmešovej a sudkýň JUDr. Viery Koscelanskej a JUDr. Eriky Madarászovej v spore žalobcu: COOP Jednota Nitra, SD, so sídlom Nitra, Štefánikova trieda 54, IČO: 168 874, zastúpený JUDr. Dalibor Motyčka, advokát so sídlom Nitra, Štefánikova trieda 52, proti žalovanej: S. R., nar. XX.XX.XXXX, bytom D. XX, G., zastúpená JUDr. Stanislav Jakubčík advokát so sídlom Bratislava, Kutlíkova 17, o zaplatenie 13.296,58 eura, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Nitra č. k. 7C/357/2015- 92 zo dňa 12. marca 2018, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie z r u š u j e a vec mu vracia na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zaviazal žalovanú zaplatiť žalobcovi sumu 13.296,58 eura a to do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. O trovách konania rozhodol tak, že žalobcovi priznal voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%. Súd prvej inštancie poukázal na obsah žaloby, ktorou sa žalobca domáhal zaplatenia sumy 13.296,58 eura dôvodiac tým, že žalobca ako zamestnávateľ uzatvoril dňa 01.11.2011 so žalovanou pracovnú zmluvu na dobu neurčitú do funkcie vedúca prevádzkovej jednotky 02-199 D. a súčasne bola uzatvorená dohoda o hmotnej zodpovednosti. Inventúrou konanou dňa 28.06.2013 za inventúrne obdobie od 21.01.2012 do 05.02.2013 bol na prevádzkovej jednotke Veľčice zistený schodok v nákupných cenách vo výške 13.296,58 eura a v spotrebiteľských cenách vo výške 144,72 eura. Predmetná inventúra bola zúčtovaná dňa 28.06.2013, kedy sa žalobca dozvedel o výške schodku. Šetrením bolo zistené, že na predajni chýbajú tovary rôzneho druhu, najmä však tovary druhu múka, vajcia, maslá všetky v nákupných cenách 13.296,58 eura. Pracovný pomer skončil okamžitým skončením pracovného pomeru doručeným žalovanej dňa 27.09.2013, ktorej neplatnosť napadla žalovaná na Okresnom súde Nitra a vec je vedená pod sp. zn. 10Cpr 4/2013. V prebiehajúcim konaní o neplatnosť okamžitého skočenia pracovného pomeru bolo zistené, že tovary boli likvidované bez účtovných dokladov, teda spôsobom a v plnom rozsahu v rozpore s internými predpismi žalobcu a súčasne bolo zistené, že likvidáciu tovarov vykonávala výlučne žalovaná. Výlučne žalovaná vykonávala preceňovanie tovarov, likvidáciu tovarov, a napriek vysokému stavu zásob tovary naďalej objednávala a potom ich preceňovala na 1-5 centov a likvidovala, vyhodnením do smetných zberných nádob.

2. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie právne odôvodnil ust. § 182 ods. 1-4, § 189 ods. 1-4, § 191 ods. 1,2 ZP. Poukázal na to, že vo veci rozhodol platobným rozkazom zo dňa 18.08.2015 č.k. 7C/357/2015-9, voči ktorému žalovaná podala odpor, v dôsledku čoho došlo v zmysle v tom čase účinného ustanovenia § 174 ods. 2 OSP k zrušeniu platobného rozkazu priamo zo zákona. Žalovaná v odpore namietala, že konanie vo veci určenia neplatnosti okamžitého skočenia pracovného pomeru nie je doposiaľ právoplatne skončené. Žalovaná odmietla tvrdenia, že vykonávala zámenny tovarov, resp. preceňovanie. Postupovala pri evidovaní tovarov, resp. ich pohyboch podľa pokynu k práci vydaného žalobcom, pričom tento jej postup mesačne žalobca kontroloval prostredníctvom mesačných uzávierok

a nikdy jej nebol vytknutý postup. Dôvodila tiež, že uvedené zámeny, preceňovania je možné vykonávať prostredníctvom interného informačného systému žalobcu, do ktorého je možné zasahovať „zvonka“, teda inými zamestnancami z iných predajní, a teda odmieta tvrdenie, že spôsobila škodu vo výške 13.296,28 eura. Táto skutočnosť je predmetom dokazovania v konaní 10Cpr 4/2013. Odhliadnuc od toho, že nie je preukázané, že by vznikol schodok v žalovanej výške, nebola žiadnym spôsobom preukázaná existencia škody, že by žalovaná porušila povinnosť voči žalobcovi a bola preukázaná príčinná súvislosť medzi údajným vznikom škody a konaním žalovanej. Namietala, že žalobca sa nevysporiadal ani s tým, že na pracovisku pracovali okrem nej ďalší dvaja zamestnanci, zástupkyňa vedúcej predajne p. Z. Y. a p. I. Y., ktoré mali tiež uzatvorenú dohodu o hmotnej zodpovednosti, preto, ak by bolo potrebné sa vyporiadať § 189 Zákonníka práce upravujúci rozsah a spôsob náhrady škody. Záverom navrhla prerušiť konanie do právoplatného skončenia konania vedeného na Okresnom súde Nitra sp. zn. 10 Cpr 4/2013.

3. Súd prvej inštancie uznesením zo dňa 03.05.2016 č.k. 7C/357/2015-48 konanie prerušil do právoplatného skočenia konania vedeného na Okresnom súde Nitra č.k. 10Cpr 4/2013. Uznesením zo dňa 11.01.2018 č.k. 7C/357/2015-85 rozhodol o pokračovaní v konaní z dôvodu, že konanie, pre ktoré bolo toto konanie prerušené, bolo právoplatne skončené a to rozsudkom Okresného súdu Nitra č.k. 10Cpr 4/2013-403 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Nitre č.k. 9Co/8/2016-445 zo dňa 12.10.2017, ktorými bol návrh navrhovateľky, t.j. v tomto konaní žalovanej, zamietnutý. V rozhodnutiach bolo uvedené, že konaním žalobkyne, keď realizovala nekalé praktiky pri využívaní informačného systému žalovaného (preceňovanie cien cez nesledovanú položku 0338), vykonávala likvidáciu tovaru v rozpore s postupom upraveným vnútornými predpismi žalovaného a nepočítala si tak, aby nedochádzalo ku škodám a k neoprávnenému majetkovému prospechu na úkor žalovaného. Žalobkyňa ako vedúca predajne mala z titulu svojej funkcie väčšiu zodpovednosť ako ostatní zamestnanci a o. i. medzi jej povinnosti ako vedúcej patrili aj objednávanie, preceňovanie a likvidovanie tovarov, ktoré povinnosti však vykonávala nielen v rozpore s predpismi žalovaného, ale tiež v rozpore s oprávnenými záujmami žalovaného. Povinnosti, ktoré žalobkyňa porušila (predchádzanie škodám), jej tiež vyplývali z pracovnej zmluvy, z dohody o hmotnej zodpovednosti, ako aj z ustanovení Zákonníka práce. V neposlednom rade súd prihliadol na spôsobený následok spočívajúci vo vzniku škody, keď žalobkyňa predávala tovary za sumu nižšiu, ako bola ich nákupná cena a tiež likvidovala tovary žalovaného z dôvodu neúmerne vysokých objednávok. Ako dôsledok takejto likvidácie bolo aj vhadzovanie nevhodných potravín do bežnej smetnej nádoby, hoci takýto spôsob likvidácie najmä živočíšnych tovarov, je presne upravený predpismi. Žalobkyňa svoje povinnosti porušovala opakovane a dlhšiu dobu, pričom napríklad v prípade likvidácie tovarov sama žalobkyňa znemožnila určenie okamihu likvidácie tovaru nevypracovaním škodových protokolov. Záverom súd konštatoval, že v danom prípade nebol zistený žiaden z dôvodov pre uplatnenie zákazu okamžitého skončenia pracovného pomeru (§ 68 ods. 3 Zákonníka práce).

4. Z vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie za preukázané, že žalovaná bola v pracovnom pomere so žalobcom odo dňa 01.11.2001, a to v pozícii vedúcej predajne, pričom okrem pracovnej zmluvy so žalobcom uzatvorila aj dohodu o hmotnej zodpovednosti rovnako dňa 01.11.2001. Dňa 29.07.2013 bolo žalovanej doručené do vlastných rúk okamžité skončenie pracovného pomeru v lehote dva mesiace od kedy sa o dôvode dozvedel. Týmto okamihom bolo zistenie výsledkov inventúry s následným zúčtovaním a porovnaním stavu tovarových zásob s účtovnými dokladmi ako aj zistenie rozdielov nákupných a spotrebiteľských cien dňa 27.06.2013. O výsledku zistenom z inventúry bola žalovaná osobne informovaná a priebeh ani výsledky nenamietala, pričom manko z inventúry uznala a iba vzniknutú škodu neuznala. Ďalej súd prvej inštancie poukázal na výsledky vykonaného dokazovania v konaní o neplatnosť okamžitého skočenia pracovného pomeru (10Cpr 4/2013), z ktorých mal za preukázané, že k preceňovaniu tovarov na predajni žalovanej dochádzalo, pričom oprávnenie na preceňovanie v systéme mala jedine žalovaná. Uvedené vyplynulo jednak z listín (č.l. 35 - 39 - čl. 1 bod 2 písm. d) smernice pripojený spis 10Cpr 4/2013) a tiež z výpovedí svedkov (Z.). Obe svedkyne uviedli, že „papierovačky“ mala na starosti vedúca, ako aj objednávanie tovarov, preceňovanie a likvidáciu tovarov. Žalovaná v rámci tohto konania sama potvrdila, že vykonávala preceňovanie. Vzhľadom k tomu, že u niektorých tovarov dochádzalo k preceňovaniu neprípustným spôsobom (nie podľa smerníc, keď preceňovanie malo určený presný kľúč o 30%, o 50%, resp. 75%), je zrejmé, že tohto sa mohla na danej predajni dopustiť iba žalovaná ako jediná oprávnená na tento úkon. Svedok W. O., ktorý pracuje u žalobcu ako IT pracovník, potvrdil, že zásah do systému môže urobiť iba osoba na predajni, pričom z vedenia nemá nikto prístup do systému. Hoci svedok ako IT pracovník má možnosť dostať

sa do systému, tento využíva na kontrolu systému a odstránenie problémov v súvislosti s obsluhou systému, najčastejšie na problémy s tlačiarňou, alebo ak sa nepodarí uložiť aktuálne nahrávaný údaj. V predmetnom konaní bolo tiež preukázané, že žalovaná likvidovala tovar bez škodných protokolov, pričom sama potvrdila, že bolo jednoduchšie tovar hádzať do kontajnera bez hlásenia a následného vytvárania škodových protokolov. Svedkyňa I. Y. (bývalá predavačka vo D., kolegyňa žalovanej) ďalej potvrdila, že za čias, keď vedúcou bola žalovaná, sa tovary likvidovali hodením do kontajnera bez protokolov, čo však robila žalovaná, ktorá to vraj konzultovala s hygieničkou. Z vykonaných dôkazov je tak zrejmé, že žalovaná postupovala v rozpore s vnútornými predpismi zamestnávateľa pri likvidácii tovaru, pričom takéto konanie nie je u žalobcu tolerované. Žalovaná sa v konaní tiež bránila tým, že v systéme žalobcu MOP je položka 0840, ktorá jej umožňovala robiť zámenny tovarov a nahodiť chýbajúce tovary bez dokladu. Svedkyňa J. Y. (účtovníčka) potvrdila, že zámenny tovarov boli u žalovanej zistené aj v položke 0840, táto je sledovaná, avšak nekalé konanie žalovanej bolo cez položku 0338, ktorá zahŕňa akciové tovary a táto nie je absolútne sledovaná, čo žalovaná vedela a preto sa domnievala, že sa rozdiel v cenách nezistí. Svedkyňa Y. v tomto prípade uviedla, že konanie žalovanej nespočívalo len v znižovaní cien tovarov, ktoré nemala oprávnenie znížiť, ale aj v tom, že tovar, ktorý mal byť v akcii znížený, neznížila, čím dorovnávala tie rozdiely za tovary, ktoré neoprávnene predávala za nižšiu cenu. Týmto spôsobom však žalovaná dorovnala len predajné ceny, tzv. spotrebiteľské ceny, nie však nákupné ceny, za ktoré žalobca tovar nakúpil. Ako príklad svedkyňa uviedla, že k neoprávnenému zníženiu cien došlo aj na rôznom priemyselnom tovare (obliečky, nerezové lampy, ponožky, prach na pranie ...). Tovar na predajni vo D. sa tak kúpil za vyššiu cenu, ako sa predal, resp. ako sa vyhodil. Škoda, ktorá bola vyčíslená, podľa svedkyne vznikla za obdobie od predchádzajúcej inventúry.

5. S poukazom na rozsiahle dokazovanie vykonané v rámci konania č.k. 10Cpr 4/2013 mal súd prvej inštancie za preukázané, že námietky žalovanej v odpore neobstoja a tieto sú totožné s námietkami uplatnenými v rámci konania 10Cpr 4/2013, z ktorého skutkovými a právnymi závermi sa súd stotožnil aj v rámci tohto konania. Súd preto ustálil nárok žalobcu na náhradu schodku voči žalovanej v celom rozsahu za dôvodný. Uviedol, že žalobca preukázal objektívne zistený schodok, ako aj to, že za tento schodok zodpovedá žalovaná. Považoval za preukázané predpoklady zodpovednosti za schodok na zverených hodnotách: vznik škody ako schodku, existencia platnej dohody o hmotnej zodpovednosti, zavinenie žalovanej. Zdôraznil, že pokiaľ sa žalovaná chcela zbaviť zodpovednosti za vzniknutý schodok musela by preukázať, že tento nezavinila, teda že vznikol celkom alebo sčasti bez jej zavinenia. Žalovaná uzatvorila so žalobcom dohodu o hmotnej zodpovednosti dňa 01.11.2011, ktorou prebrala hmotnú zodpovednosť za schodok na zverenom tovare, obaloch, hotovostiach, ceninách, materiáli a iných hodnotách. Dňa 05.02.2013 bola v predajni priamo v predajni na D. vykonaná inventúra, kde boli zistené stavy tovarov a zabezpečené podklady pre ďalšie vykonávanie zúčtovania zistených stavov a až následne po konečnom zúčtovaní bol zistený objektívny stav inventarizácie v nákupných a predajných cenách, a teda aj rozdiel. Súd poukázal na to, že výsledkom inventarizácie bolo zistenie schodku v nákupných cenách vo výške 13.296,58 eura a v spotrebiteľských cenách vo výške 144,72 eura. Žalovaná dňa 18.07.2013 podpísala „III/1. Výpočet inventarizačného rozdielu (výsledku) zásoby, Inv. č. 33/ Kontrol./ 2013, podľa ktorého jej bol oznámený výsledok inventarizácie zistený dňa 27.06.2013 z inventúry vykonanej dňa 05.02.2013, bolo jej oznámené manko v nákupných a spotrebiteľských cenách. Obsahom tejto listiny je prehlásenie hmotne zodpovednej osoby, t. j. žalovanej, že si je hmotne zodpovedný zamestnanec vedomý zodpovednosti za vyčíslené manko na zásobách v dôsledku písomne prevzatej hmotnej zodpovednosti za majetok zverený k vyúčtovaniu, že inventúra bola riadne prevedená podľa platných predpisov a proti výsledku kontroly nemá žiadne námietky. Žalovaná uznala manko vo výške 144,72 eura a neuznala iba záväzok uhradiť škodu vo výške 13296,58 eura. Súčasťou inventarizačného záznamu je zoznam označený ako Tovarové zásoby s vypočítanou účtovnou zásobou a skutočnou zásobou ku dňu inventúry, ktorého obsah a výsledky žalovaná pri prejednávaní nenamietala.

6. Súd prvej inštancie sa zaoberal aj námietkami žalovanej v odpore. K tvrdeniu žalovanej, že za obdobie 21.1.2012-05.02.2013 by musela denne zlikvidovať alebo odcudziť napríklad múku v objeme 116 kg vrátane víkendov a sviatkov, v tomto smere súd poukázal na postoj žalovanej v konaní 10Cpr 4/2013, v rámci ktorého ani raz nenamietala, že by také veľké množstvo tovaru neobjednala. V rámci konania 10Cpr 4/2013 bolo preukázané aj to, že konanie žalovanej nespočívalo len v znižovaní cien tovarov, ktoré nemala oprávnenie znížiť (teda predávala ako akciový tovar taký tovar, ktorý v akcii nebol), ale aj v tom, že tovar, ktorý mal byť v akcii znížený, neznížila, čím dorovnávala tie rozdiely za tovary, ktoré neoprávnene predávala za nižšiu cenu. K neoprávnenému zníženiu cien došlo aj na rôznom priemyselnom tovare (obliečky, nerezové lampy, ponožky, prach na pranie ...). Súd prvej inštancie

na základe uvedeného považoval žalobu za dôvodnú. Dodal, že iba žalovaná zodpovedá za vzniknutý schodok, keďže bola jednou oprávnenou osobou na predajni na vykonávanie vyššie uvedených úkonov, preto je vylúčená spoločná hmotná zodpovednosť za vzniknutý schodok zo strany zástupkyne predajne Z. Y. a I. Y., ktoré pracovali na predajni spolu so žalovanou. G. majúci za preukázané, že vznikol schodok v žalovanej výške, za ktorý zodpovedá žalovaná, nárok žalobcu ustálil za dôvodný a žalovanú zaviazal zaplatiť žalobcovi sumu XX.XXX,XX eura a to do X dní od právoplatnosti tohto rozsudku. G. o trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP tak, že žalobcovi, ktorý mal v konaní plný úspech, priznal voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením.

7.1 Rozsudok súdu prvej inštancie napadla v zákonnej lehote odvolaním žalovaná namietajúc, že súd prvej inštancie nezabezpečil rovnosť zbraní pred súdom prvej inštancie, čo vyplýva z článku 9 Základných princípov CSP. Podľa názoru žalovanej, súd prvej inštancie potom, ako vydal uznesenie o pokračovaní v konaní dňa 11.01.2018 mal dôsledne dodržať zákonný postup vyplývajúci z čl. 9 základných zásad a § 167 CSP tak, že mal žalovanú vyzvať, aby sa v lehote určenej súdom k žalobe písomne vyjadrila. K tomu však nedošlo a žalovaná nebola nikdy žiadnym spôsobom poučená o možnej sudcovskej koncentrácii konania ani o tom, že má navrhnúť dôkazy v tomto konaní. Právny zástupca žalovanej uviedol, že súd prvej inštancie mu mal zaslať predvolanie na hlavné pojednávanie na termín 12.3.2018, avšak nepripojil žiadnu výzvu v súlade s ustanovením vyššie citovaného ustanovenia § 167 CSP. O termíne pojednávania dňa 12.03.2018 nebol informovaný a predvolanie neobdržal, avšak túto podstatnú okolnosť nevie preukázať. Ďalej žalovaná namietala, že súd prvej inštancie síce v zápisnici uviedol, že vykonáva hodnotenie podľa § 181 ods. 2 CSP, avšak zo zápisnice nevyplýva, čo malo byť predmetom dokazovania. Aj týmto postupom malo podľa nej dôjsť k porušeniu práva na spravodlivý proces. Zdôraznila, že súd ignoroval základné princípy v pracovnoprávných sporoch a rozhodol bez výpovede samotnej žalovanej a vykonania akýchkoľvek dôkazov v jej prospech, dokonca jej právnomu zástupcovi nedoručil predvolanie a ani rozsudok.

7.2 Žalovaná v odvolaní poukázala na svoje námietky uvedené v odpore. Uviedla, že ak by bol skutočne preukázaný vznik schodku v uvedenej výške ako aj ďalšie predpoklady pre vznik škody je potrebné sa vysporiadať aj s ustanoveniami § 189 ZP upravujúci rozsah a spôsob náhrady škody v takýchto prípadoch. Nestotožnila sa skutkovými zisteniami súdu, ktorý nevykonal vlastné dokazovanie, pričom tento sa ani nezaoberal principiálnou otázkou, či je dohoda o hmotnej zodpovednosti platná a či došlo k naplneniu všetkých predpokladov na priznanie zodpovednosti žalovanej z tohto dôvodu. Podľa názoru žalovanej, je súd viazaný v tomto konaní iba výrokom rozsudkov Okresného súdu Nitra č.k. 10Cpr 4/2013-403 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Nitre č.k. 9Co/8/2016-445, avšak skutkovým zistením v inom konaní súd prvej inštancie nemôže byť viazaný. Žalovaná poukázala na ust. § 182 ods. 2, § 184, § 188 ZP. V tomto smere namietala záver súdu o tom, že iba žalovaná je zodpovedná za schodok, keďže bola jedinou oprávnenou osobou na predajni na vykonávanie určitých úkonov, ktoré však v konečnom dôsledku nemajú priamu spojitosť so zmiznutým tovaru. Okrem toho súd prvej inštancie sa vôbec nezaoberal okolnosťami, či bola vykonaná inventarizácia pri podpise dohody o hmotnej zodpovednosti ako aj pri zmene vo funkcii vedúceho tak, ako to uvádza § 184 Zákonníka práce.

7.3 Poukázala tiež na to, že porušením jej procesných práv súdom prvej inštancie, nemala možnosť sa účinne brániť a namietiť v prvoinštančnom konaní premlčanie tohto nároku. Z dôvodu procesnej opatrnosti preto vzniesla túto námietku, pretože nárok žalobcu považuje za v celom rozsahu premlčaný. Uviedla, že objektívna trojročná premlčacia doba v zmysle ustanovenia § 106 ods. 2 OZ začala plynúť dňom, kedy vznikol schodok, tzn. že ak schodok vznikol podľa zistení inventúry v januári 2012, právo žalobcu sa objektívne premlčalo najneskôr v januári 2015, preto z tohto dôvodu sú premlčané všetky schodky zistené inventúrou do 26.06.2012, pretože žaloba podal žalobu podal až dňa 26.06.2015. Čo sa však týka plynutia subjektívnej premlčacej doby v zmysle ustanovenia § 106 ods. 1 OZ je toho názoru, že práve deň konania inventúry t.j. 05.02.2013 je rozhodným dňom, kedy začala žalobcovi plynúť subjektívna dvojročná premlčacia doba na uplatnenie svojho práva voči žalovanej z titulu spôsobenej škody, teda žaloba bola tiež podaná po uplynutí tejto dvojročnej premlčacej doby. Aj v prípade nutnosti vyhodnotenia inventúry, táto bola vyhodnotená zo strany žalobcu už pred jej zúčtovaním, minimálne dňa 11.06.2013, keďže práve v tento deň žiadal žalobca žalovanú o podanie vysvetlenia k zistenému rozdielu v nákupných a spotrebiteľských cenách. Nárok žalobcu preto považovala za jednoznačne premlčaný. Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti žalovaná navrhla, aby odvolací súd zrušil rozsudok súdu prvej inštancie a vec vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

8. Žalobca sa k odvolaniu žalovanej nevyjadril.

9. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 34 zák.č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku, ďalej len „CSP“) preskúmal rozhodnutie súdu prvej inštancie, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a po prejednaní veci bez nariadenia odvolacieho pojednávania dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné podľa § 389 ods. 1 písm. b), c) CSP zrušiť vrátane súvisiaceho výroku o trovách konania a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

10. Žalovaná v podanom odvolaní predovšetkým namietala, že boli porušené jej procesné práva, pretože súd prvej inštancie nedodrжал zákonný postup upravený v ust. § 167 CSP, teda po vydaní uznesenia o pokračovaní v konaní ju mal súd vyzvať, aby sa k žalobe vyjadrila. Odvolací súd z obsahu spisu zistil, že súd prvej inštancie najskôr dňa 18.05.2015 vydal platobný rozkaz, ktorý spolu so žalobou doručil žalovanej a voči ktorému žalovaná podala riadne odôvodnený odpor. Práve v dôsledku podaného odporu (ktorým sa zrušil platobný rozkaz) a návrhu žalovanej na prerušenie konania, súd prvej inštancie uznesením zo dňa 03.05.2016 č.k. 7C/357/2015-48 konanie prerušil do právoplatného skočenia konania vedeného na Okresnom súde Nitra č.k. 10Cpr 4/2013. Uznesením zo dňa 11.01.2018 č.k. 7C/357/2015-85 rozhodol o pokračovaní v konaní , pričom stranám sporu okrem tohto uznesenia doručil aj predvolanie na termín pojednávania dňa 12.03.2018 spolu s poučením o procesných právach a povinnostiach strán sporu na samostatnej listine (čl. 86 spisu). Odvolací súd je toho názoru, že súd prvej inštancie nekonal v rozpore s ust. § 167 ods. 2 CSP, pretože v danom prípade súd postupoval v zmysle ustanovení pri vydaní platobného rozkazu. Keďže žalovaná po doručení platobného rozkazu so žalobou podala riadne odôvodnený odpor, tento v podstate nahradil vyjadrenie žalovanej k podanej žalobe. Samostatná výzva súdu na vyjadrenie žalovanej k žalobe už nebola potrebná, pretože žalovaná už žalobu mala doručenú a aj sa k nej v podanom odpore vyjadrila tak, že žalobný nárok neuznala a zároveň uviedla dôvody, pre ktoré ho neuznáva. Je nesporné, že v čase, keď súd prvej inštancie rozhodol o pokračovaní v konaní, bol účinný nový Civilný sporový poriadok, ktorý sa aplikoval aj na konania začaté pred jeho účinnosťou (395 ods.1 CSP). Práve preto súd prvej inštancie poučil strany sporu pred nariadeným pojednávaním a zaslal im poučenie o procesných právach a povinnostiach v zmysle ustanovení CSP. V rámci tohto poučenia boli strany sporu poučené aj prostriedkoch procesného útoku, procesnej obrany a koncentracii konania. Žalovaná resp. jej právny zástupca teda boli poučení aj o tom, že „strany sú povinné uplatniť prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany (najmä skutkové tvrdenia, popretie skutkových tvrdení protistrany, návrhy na vykonanie dôkazov, námietky k návrhom protistrany na vykonanie dôkazov a hmotnoprávne námietky) včas. Prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany nie sú uplatnené včas, ak ich strana mohla predložiť už skôr, ak by konala starostlivo so zreteľom na rýchlosť a hospodárnosť konania. Na prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany, ktoré strana nepredložila včas, nemusí súd prihliadnuť, najmä ak by to vyžadovalo nariadenie ďalšieho pojednávania alebo vykonanie ďalších úkonov súdu (§ 153 v spojení s § 149 CSP). Z uvedeného vyplýva, že žalovaná bola riadne poučená o svojej procesných povinnostiach týkajúcich sa predloženia prostriedkov procesnej obrany súdu včas, teda už pred pojednávaním. Rovnako sa odvolací súd nestotožnil s námietkou nedoručenia predvolania na pojednávanie, pretože v spise na čl. 85 sa nachádza doručka o doručení predvolania na pojednávanie, uznesenia o pokračovaní konania a poučenia strán sporu, ktoré listiny boli právnomu zástupcovi doručené dňa 23.01.2018, čo potvrdil svojím podpisom. Vzhľadom na termín pojednávania dňa 12.03.2017, mala strana žalovanej aj dostatočný časový priestor na realizáciu prostriedkov procesnej obrany (vyjadrenia a predloženia dôkazných prostriedkov). Keďže strana žalovanej sa na pojednávanie bez ospravedlnenia svojej neúčasti nedostavila, súd prvej inštancie mohol vykonať pojednávanie aj v jej neprítomnosti.

11. Žalovaná ďalej v odvolaní poukázala na svoje námietky uvedené v odpore a tiež dôvodila, že súd sa mal vysporiadať aj s ust. § 189 ZP upravujúci rozsah a spôsob náhrady škody v takýchto prípadoch poukazujúc na ďalších dvoch zamestnancov, a to zástupkyňu vedúceho p. Z. Y. a predavačku p. I. Y., ktoré mali taktiež uzatvorenú dohodu o hmotnej zodpovednosti. Nestotožnila sa skutkovými zisteniami súdu, ktorý nevykonal vlastné dokazovanie, pričom tento sa ani nezaoberal principiálnou otázkou, či je dohoda o hmotnej zodpovednosti platná a či došlo k naplneniu všetkých predpokladov na priznanie zodpovednosti žalovanej z tohto dôvodu. Odvolací súd zo spisu zistil, že súd prvej inštancie na pojednávaní dňa 12.03.2018 vykonal dokazovanie listinami, ktoré boli obsahom spisu, ako aj oboznámením listinných dôkazov z pripojeného spisu sp.zn. 10Cpr/4/2013. V tomto smere súd prvej inštancie postupoval správne, keď prevzal ako dôkazy listiny z pripojeného spisu. V napadnutom rozsudku však súd prvej inštancie oprel svoje rozhodnutie aj o dôkazy, ktoré nevykonal. V bode 11

odôvodnenia poukazuje na oprávnenie žalovanej na preceňovanie v systéme, čo malo vyplývať nielen z listín, ale aj z výpovedí svedkov (Z. Y., I. Y.). Zároveň poukazuje na výpoveď samotnej žalovanej, svedka W. O., ktorý pracuje u žalobcu ako IT pracovník a vyjadroval sa k zásahu do počítačového systému. Aj v ďalšom bode 12 odôvodnenia súd poukazuje na výpoveď svedkyne I. Y. a predchádzajúcich svedkýň, následne v bodoch 13,14 sa opiera o svedecké výpovede J. Y. (účtovníčky) ohľadom zámeny tovarov a preceňovania a svedka Z. Y.. Vyššie uvedené svedecké výpovede však súd prvej inštancie ako dôkaz nevykonal. Podľa § 196 ods. 1 CSP, súd môže na návrh nariadiť výsluch svedka. Odvolací súd zároveň poukazuje na ust. § 319 CSP podľa ktorého, súd môže vykonať aj tie dôkazy, ktoré zamestnanec nenavrhol, ak je to nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci. Ak súd prvej inštancie považoval za potrebné vykonať dokazovanie menovanými svedkami (alebo niektorými z uvedených svedkov), bol povinný ich predvolať na pojednávanie a vykonať výsluch svedka. V prípade súhlasu strán sporu za situácie, že tieto by netrvali na osobnej účasti svedka, je možné, že súd vykoná dokazovanie oboznámením svedeckej výpovede (v konaní 10Cpr/4/2013) jej prečítaním, pričom v tom prípade ide o vykonanie dôkazu listinou. Súd prvej inštancie však týmto spôsobom nepostupoval.

12. Z napadnutého rozsudku je zrejmé, že súd prvej inštancie svoje rozhodnutie oprel najmä o pomerne rozsiahle dokazovanie vykonané v konaní o neplatnosť výpovede 10Cpr/4/2013, čo vyplýva aj z bodu 18 odôvodnenia, v ktorom súd zhrnul vykonané dokazovania uvádzajúc: „iba žalovaná zodpovedá za vzniknutý schodok, keďže bola jednou oprávnenou osobou na predajni na vykonávanie vyššie uvedených úkonov, preto je vylúčená spoločná hmotná zodpovednosť za vzniknutý schodok zo strany zástupkyne predajne Z. Y. a I. Y., ktoré pracovali na predajni spolu so žalovanou. Žalovaná, pokiaľ sa chcela zbaviť zodpovednosti za vzniknutý schodok, musela by preukázať, že tento nezavinila, teda že vznikol celkom alebo sčasti bez jej zavinenia.“ Ako už bolo uvedené vyššie, dokazovanie vykonané pred súdom prvej inštancie, nezodpovedá týmto záverom, pretože súd rozhodol aj na základe prevzal svedeckých výpovedí z iného konania bez toho, aby vykonal tieto dôkazy. Nakoniec aj žalovaná už v podanom odpore (ako i odvolaní) namietala skutočnosť, že by iba ona sama mala byť zodpovedná za schodok vzniknutý u žalobcu.

13. S poukazom na uvedené odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie žalovanej je dôvodné. Vzhľadom k tomu, že v danej veci nebolo riadne vykonané dokazovanie a teda zistený riadny skutkový stav, napadnutý rozsudok nemožno považovať za vecne správny. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu zrušil podľa § 389 ods. 1 písm. b), c) CSP a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 391 ods. 2 CSP). V novom rozhodnutí súd prvej inštancie rozhodne o náhrade trov, vrátane odvolacieho konania v zmysle § 396 ods. 3 CSP.

14. Toto rozhodnutie prijal odvolací senát Krajského súdu v Nitre pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).